

Hola companys i companyes de Podem Catalunya!

Us escric per compartir algunes reflexions sobre el moment que viu la nostra organització. Estem en un moment molt important i és necessari reflexionar.

Fa 4 setmanes vam llençar Ho Podem Tot. La idea era crear espais de debat (fins ara gairebé inexistents) on tothom pogués participar per preparar un projecte, fet entre tots i totes, de cara a les properes eleccions per triar un nou CCA. En aquestes quatre setmanes hem fet 12 reunions arreu del territori en les que han participat més de 600 persones i en les properes setmanes en farem unes quantes més. **Per una altra banda, tot just ahir**, el company Raimundo Viejo va presentar un manifest que conté propostes i reflexions molt interessants. (Si no l'heu llegit, el podeu [llegir aquí](#)). Partint d'aquests dos fets (la presentació de **Ho Podem Tot** fa quatre setmanes) y la presentació ahir del manifest impulsat per Raimundo, intentaré resumir i ordenar coses que em passen pel cap i que vull compartir amb l'objectiu d'aportar alguna cosa al debat que tenim a la nostra organització.

Un partit sense espais de debat és com un cotxe sense rodes.

Des de l'octubre Podem Catalunya, en què Gemma Ubasart va dimitir a Podem Catalunya, ningú és responsable de la secretaria general ni comptem amb un CCA operatiu. Això ha tingut conseqüències molt negatives per a la nostra organització: tot i que hi ha hagut esdeveniments polítics importants als que calia respondre, nosaltres hem estat molts mesos sense avançar en la contrucció d'estructures organitzatives, on **no s'ha fomentat la participació i, el més important, no hi ha hagut espais de debat real. Els parlamentaris de Podem també hem patit aquesta manca d'organització política a l'hora de poder fer visible la veu de Podem Catalunya. Algún dia parlarem amb més detall d'això.**

En aquest punt ens trobavem quan vam saber que a Euskadi i La Rioja es convocaven eleccions però a Catalunya no. Un endarreriment en la convocatòria que allargava encara més la situació de paràlisi a Catalunya. Davant d'això, però, es va presentar **Ho Podem Tot. Si no hi ha espais de debat, els creem entre tots.** Des de llavors un munt de persones han participat en aquests debats que tenen una particularitat: estan oberts a tothom. I només és el començament. Cada dia participa més gent. **No hi ha famílies, no hi ha corrents, no hi ha ni "crítics" ni "oficialistes", ni "pablistes" ni "errejonianos",** només hi ha gent decidint sobiranament com ha de tornar a funcionar Podem Catalunya després d'una llarga paràlisi.

Quin és el punt de partida?

M'hagués agradat anar ahir a la presentació d'Impulsant el Canvi però tenia un altre compromís. A la nit, però, en arribar a casa, vaig llegir totes les cròniques que vaig trobar. Com he dit, el manifest em va semblar interessant i incloïa idees, anàlisis i reflexions encertades. D'altres no les acabo d'entendre. El manifest diu: *"quienes suscribimos este manifiesto lo planteamos como un punto de partida abierto a todas las gentes que se quieran sumar"*.

Quan vaig arribar a aquesta frase no vaig poder evitar pensar que cada un posa els "punts de partida" allà on vol, però el calendari és el calendari i els precedents són els precedents.

Pel que fa al calendari, com deiem abans, centenars de persones arreu del territori porten setmanes debatint per tal de construir un projecte on tothom sigui protagonista. Per això aquesta pretensió de ser “un punt de partida” **és un error. És un error** sobretot quan al territori centenars de persones ja han començat a treballar per obrir un debat que l’organització no ha sabut (o no ha volgut) obrir durant mesos. No sé si m’explico...

Pel que fa als precedents, i amb ànim totalment constructiu, no puc evitar fer una reflexió important. Deia abans que si a Podem Catalunya hi ha hagut un problema és la manca de debat provocada per la paràlisi del CCA.

Doncs bé: segons explicava *La Vanguardia*, la proposta d’Impulsant el Canvi ve avalada per Marc Llaó i Òscar Guardingo, que han estat destacats membres alliberats del CCA paralyzat des de la dimisió de Gemma Ubasart... I la pregunta és inevitable: **perquè aquells que sempre han tingut a les seves mans les eines per obrir els debats, per fer de Podem una organització oberta, viva i participativa no ho havien fet fins ara? I més encara, perquè no ho han fet mai sinó més aviat al contrari?** Em pregunto això no amb ànim de mirar enrere i fer retrets sinó amb la intenció de **que la memòria sigui una part fonamental a l’hora de fer política.** Els fets avalen (o no) les persones.

El consens, ese animal mitològic!

Hi ha paraules durament castigades per la política. Dos exemples: el PP parlant de “transparència”, el PSOE de parlant de “canvi”. Amb la paraula “consens” passa quelcom similar: tothom la fa servir... **I qui no la faci servir serà vist com l’antipàtic, com el que es baralla, com el que no defensa “la unidad imprescindible”...**

Però l’únic consens possible i desitjable és producte del respecte entre companyes i companys i del debat profund. Del desig de voler el millor per la organització i per la nostra societat.

La proposta Impulsem Podem parla de “consens” en repetides ocasions i, segons explica *La Vanguardia*, l’objectiu és evitar les “divisions i enfrontaments” que poden provocar unes primàries.

En aquest punt no puc estar més en desacord. El “consens” no s’aconsegueix evadint els debats... al contrari: quan més profund és el debat, quant més àmplia és la exposició de les diferències, més potent és el consens al que es pot arribar. Però si el consens es basa en “Anem tot junts obviant les diferències que tenim” això no és consens. **Això és un pacto entre cúpules, un pacto que té com a únic objectiu assegurar-se un lloc.** I això no pot ser.

És per això que davant la manca de debat vam impulsar **Ho Podem Tot**. Debatre i veure quins són els veritables consensos que tenim com a organització... Els consensos que tenim tots i totes i no els consensos entre “candidats” coneguts. Seria molt fàcil arribar a acords entre els millors posicionats per tal de conviure de manera pacífica... Però ja no seriem el que Podem volem que sigui.

Finalment, les primàries són la prova de consens més gran, més participativa i més fidel al que pensa l’organització. No cal tenir por a les primàries. **Ho vaig dir quan no es van convocar a Catalunya i ho torno a dir ara que algunes persones les veuen com una amenaça.**

Les primàries ens obliguen a tots a debatre, a calibrar els pros i contres de les persones i dels projectes i a prendre decisions amb la màxima quantitat d’informació. **No parlar, no exposar les**

diferències, no confrontar idea i no defensar criteris diferents, és fer-li el salt a la democràcia en nom del concens.

I això em porta al següent punt:

Em presento o no em presento?

Crec que és fonamental ser molt clar en aquestes coses. **Ho vaig dir a la presentació de Ho Podem Tot: no és una candidatura.** És una eina de debat de la qual ha de sortir un projecte treballat pel màxim de persones possible. Ho torno a escriure: Dic “projecte treballat pel màxim de persones possible” i no dic “que reculli propostes”. La idea no és fer “cartes als reis mags” sinó construir un projecte fruit del pensament i el debat de molta gent. Fruit d’hores dedicades a seure, a debatre i a trobar-se cara a cara. I, molt important: trobar-se per anar a aprendre, trobar-se amb l’esperit de pensar que potser algú té una idea millor que la teva, anar a debatre deixant la porta oberta a que passi això tan meravellós que és que algú t’explica la seva manera de veure el món i potser t’ensenyi alguna cosa. Això és Ho Podem Tot.

Però et presentes o no? Clarinete: Si dels debats surt un projecte potent (i no una carta als reis), si dels debats surt una manera d’entendre aquesta organització de manera més profunda a com s’ha entès fins ara... i creiem, **entre tots i totes**, que jo puc ser útil per a que aquest projecte es concreti i s’apliqui, no ho dubtaré ni un moment: i tant que em presentaré!

Per anar acabant

Aquests dies he participat en algunes de les trobades d’Ho Podem Tot al territori. Tres coses que m’han alegrat profundament:

1 Que malgrat la quantitat de vegades que hem debatut sense resultats, hi ha molta gent que té conserva les ganes, amb una sensació de “aquesta vegada allò que estem pensant aquí servirà per canvia les coses”

2 He trobat gent que havia marxat del dia a dia dels cercles una mica frustrada i han tornat. Imprescindible.

3 Que sempre, sempre, sempre quan fem l’exercici d’escoltar, hi ha algú del que pots aprendre coses.

A banda d’això, la quantitat d’idees és brutal. Entre les moltes que m’han agradat està l’aprofundiment en mecanismes revocatoris. M’escrivia un company:

A parte de lo que recoge el proyecto sobre transparencia y participación, el CCA tiene que estar sometido a un sistema de revocación mucho más exigente que cualquier otro que exista en Podemos y en ningún partido. No puede volver a pasar NUNCA más que los militantes tengan las manos atadas ante una dirección que no responde, se esconde, no actúa y se refugia durante meses en la interinidad” (...) “Está bien que se presenten proyectos y que alguien los implemente... Pero si los elegidos no hacen aquello a lo que se han comprometido (y en el tiempo comprometido)... a la calle ipso-facto! Todo el poder en manos de todos”...

Basicament, que a Podem no hem vingut a triar jefes sinó a tenir les regnes a les mans. Sembla de sentit comú i tots ho hem pensat... Però amb pensar-ho no n’hi ha prou. Cal fer-ho i ara ho

podem fer. Hi ha molta gent treballant en això. De coses com aquestes parlem a les trobades d'Ho Podem Tot. Parlem, apuntem, debatim i votem! Vamoooo!

De Viejos i novatos 😊

Avui publica al diari El País en Raimundo diu: “Tengo una visión global, que es la ventaja de estar haciendo política de movimiento desde hace mucho y no desde anteayer como el amigo Dante”. Aquesta és la gràcia! Que alguns porten tota la vida lluitant, altres porten uns anys i uns altres encara no han començat... Tenir trienis i sexenis no sembla cap mèrit. Nosaltres convidem a tota la gent disposada a lluitar per fer realitat els canvis que volem... la convidem a debatre, a decidir i a agafar les regnes de la política, de la vida en comú... “Viejos” i “novatos”, tots som necessaris!

Bé, podria seguir escrivint, no em cansaria de compartir... però a mesura que em faig grandet aprenc que s'aprén mil vegades més escoltant que parlant. Nos seguimos escuchando, seguim debatent. Ya callo!

Una abraçada!!!

Albano

PD: Bueno, no callo... Si t'arriba aquesta carta i li vols passar al teu company del cercle, al teu amic que simpatitza amb Podem i que no es decideix a posar-se mans a l'obra... passa-li!

PD2: Ah, una coseta més per si aquest paper arriba a les mans d'un periodista: “Senyor periodista: si ja s'està fregant les mans amb la gran exclusiva que té entre mans només li pregaria que abans de fer servir als titular paraules com “xoc”, “enfrentament”, “pugna” o “rebelió” intenti llegir més enllà, que intenti explicar-li als seus lectors que això és una formació que està viva, que hi ha molt pensament humà en moviment, que les coses fetes entre tots es fan discutint, dissentint.. i cercant punts de trobada. Qui escriu aquestes línies no vol caure en la trampa, vella, aburrida, de no parlar clar, de no tenir els debats a cara descoberta “perquè perjudica l'organització”... El que realment perjudica organitzacions són les componendas entre uns pocs, els pactes de despatx, els barons batallant mentre a la gent se li assigna el lloc d'espectador i a votar cada quatre anys.... Val, ja callo 😊

PD3: Ah, una altra cosa: si en comptes d'un periodista ets un membre d'un cercle de Podem i no saps què és Ho Podem Tot ves un cop d'ull al web hopodemtot.info. Si vols organitzar una sessió de debat per tal de participar en la construcció d'aquest projecte escriu-nos a:

PD4: Fent [click aquí](#) podeu anar al Twitter d'Ho Podem Tot i fent [click aquí](#) podeu anar al Facebook... Hi ha fotos guay!